

DEBRECZEN.

POLITIKAI ÉS KÖZGAZDÁSZATI HIRLAP.

A debreczeni-vidéki „függetlenségi párt” közlönye.

Megjelen hetenkint ötször: hétfőn, kedden, szerdán, csütörtökön és szombaton.

Hirdetési díj: Ötásbós petitsórtól 5 kr. Nagyobb terjedelmű, mint szintén több ízben hirdetések, alku szerint a legolcsóbb árért.

Előfizetési árak: Helyben és postán küldve: Egy évre 10 frt — kr. 2/3, évre 2 frt 50 kr. Fél évre 5 „ — „ Egyes szám 10 „

ifjúság ezáltal, hogy intézkedéseik... kiskorúság vezetői, s akaratának értem más parancsol, hanem maga... 1902-3

Fegyvertelen béke vagy háború?

Nem politikailag, hanem gondolkodástaniilag, nem restricte hazánkat, hanem egész Európát tekintve börtök... Nem politikailag, hanem gondolkodástaniilag, nem restricte hazánkat, hanem egész Európát tekintve börtök...

Ki és mi „a nép?”

Heinzen Károly után — Békes Artur. A francia forradalom intézte legelőbb a gondolkodókhoz a kérdést: mi a troisième et a t? (harmadik néposztály). A felelet így hangzott: „semmi, bár ő neki kellene mindennemű lennie.”

Possumus.

A szent átkokat szóró római „csalhatlan” agasztánya nem bírja többé szabadalmoképen a birhat, „non possumus”-t, mióta vállalkozó versenytársakat kapott az osztrák-magyar államferikában.

Külföld.

Kelati ügyek. Francia- és Olaszország az érkezett hírek szerint felszították Aoglit, hogy a Goresakff-féle emlékirattal szemben elfogalt visszatartás magatartást változtassa meg; e felszólításra Disraeli megjejezzék feleit, melynek végén azon nézetet fejezi ki, hogy a császári hatalmak megfogadatlantul cselekedtek a tenger-szoros-egyezmény kérdéseinek feltámasztása által, mivel ekkép egyenes ellenmondásba jönnek az 1856-iki párizsi szerződéssel.

A magyar fővárosból.

A budapesti tornaegylet állandó torna-csarnok felállítását tervezi. Az építésre szükséges pénz az egyet sorsjáték rendezés útján fogja beszerezni, s erre névze a pénzügyminiszter már meg is adta az engedélyt. A VIII. kerületi előjárásnál tolnoki alkalmazásban volt Rihay János f. hó 24-én 1000 frt esikasztása után megszökött. A folyó évi június hó 16-án tartandó budai két milliós sorsközlés alkalmával egy darab 20,000 frtos, egy drb. 1000 frtos, 5 db. 200 frtos, 18 drb. 100 frtos és 575 drb. 60 frtos sorsjegy fog kibuzatni. A tudomány- és műgyegetni olvasókör vasárnap tartja az évi zárközlését. A budai homokbányák közt a napokban egy homokkal terhelt kocsit elgázolt egy napszámot.

Felhívás egy atletikai klub megnyitására!

A helybeli torna-egylet választmánya éber figyelemmel kísérvén az egylet fejlődését, azon tapasztalatra jutott, hogy a midőn egyrészt a nagy közönség a torna-egylet irányában kiváló s készséges érdeklődéssel viseltetik, úrról fényes tanúságot tesz, az egylet alapítói számának évről évre észlehető szaporodása és az egylet által évenként tartani szokott tornaünnepélyek fényes sikere, — ugyanakkor másrészt városunk igen tisztelt férfiközönsége, bizonyos idegenkedést tanusit nem ugyan az egylet, hanem a tornász iránt.

A „DEBRECZEN” tárczája.

Othello. Beszély. Irta: H-I V-S. VIII. (Folytatás.) Utána nézett a kedves bájos jelenésnek, a mint vídában és örvendő végig lebegett a termeken, a mint, hasonlóan egy tündérhez, mindenkinék valami szépet, egy mosolyt, egy barátságos szót adott, ha a véletlen úgy akarná, — ha ő halna meg! — A következő pillanatban maga is kinevette magát, és nem tudta felfogni, miként támadhatott ily gondolat előítélet nélkül lelkében, — erővel gyűszűezett e nevéstéges eszmét emlékből kitörőni — haszátalan! e gondolat újra visszatért, és megszállotta a legkülönbözőbb beszédek és tárgyak között, és mindig azt hitte, hogy halja az édes hangu suttogást: „Ha meghalok — ez legyen hattyudalom.”

A vasárnap előjött, s azzal együtt egy különös esemény. Az őrnagy a gróffal és több katonatiszttel kilovagolt. Hazajövetelükkor utólérté az eső és bürökig áztattatta. A gróf lakása legközelebb volt a kapuzhoz, fölcsúszott az őrnagyot, hogy dőlözék át; barátjának egy kalapját és egy felső ruháját magára véve, az őrnagy hazamenendő kilépett a kapun. Egy pár utcán mehetett végig, s mindig úgy tetszett előtte, mintha valaki csendes léptekkel utána sompolyogna. — Megállott, körül nézett, és mögötte egy sovány magas ember állott viselt ruhában. „Ez önök szólam!” — mondta tompa hangon és átható pillantással, s a bómulónak kis levélkét nyomot kezébe, s a legközelebbi szögletnél elült. Az őrnagy nem tudta megfogni, hogy egy teljesen idegen városban honnan kerül hozzá e titokteljes küldött? Minden oldalról megnézte a levélkét, fénylő finom papír volt egészen összehajvta a szögletein, s egy szép vésményvel lepecsételve. Semmi felirat. Talán tréfát akarnak velem űzni? — vélte, és gondatlanul felnyitotta az utcán, olvasni kezdé és figyelmes lett, midőn tovább olvasá, elhalványodott, zsebbe dugta a papírt, és sietett lakásába, szobájába. Az utcán már alkonyat volt, azt hitte

lami, de az ily pillanatokban nem volt ura magának. Düh, harag, megvetés válogatva küzdötték lelkében. Kényszerítette magát, hogy a dolgot szelidebb nézőpontból tekintse, s a gróffot jelleme, határtalan könyvelmésége által kifélt, de rá gondolva Sopliára, egy tekintet a nyomorult néjére és szegény kis fégéire, elűzött minden szelidebb érzelmét, és a vihar tovább dőlt keblében; igen voltak percek, melyek kezét görcsösen a falhoz emelte, hogy ondan pusztyalt levegye, és ez alávaló embert ez órában megbüntesse. De a megvetés előlézte azt, a mit keble szelidebb érzelme nem tehetett. El keil taboznia még ez órában, kiáltá, a szerencsétlen, kit elbódított, semmi esetben se tudja meg, mily nyomorultnak ajánléközöl az szerelmét. Sirassza meg, fedje le, ha meg kellene vetnie, az megölhetné. — E gondolatot hirtelen papírra tette, felmárkolt egy nagy ősszeget, többet mint a mennyt nélkülözhetett, betette a szerencsétlen levélbe, s mindezt szolgálja által a grófhöz küldé. Ideje volt a dalműbe menni; mily szivesen nem találkozott volna az őrnagy már meg egy emberrel sem, s mégis azt hitte, hogy a hercegnőtől a fenyegető figyelmeztetés elől megóvni tartozik. — Gondolkozott, miként

lenne ez lehető, de nem maradt egyéb hátra, mint kérve kényszeríteni, hogy ne vegyen el levelet idegen kéztől. A köpenyt magára vette, és épen elakarta hagyni a szobát, midőn szolgálja visszatért, a grófhöz küldött csomagot kezében tartotta. „O mltóságos elutazott”, — mondá, s a csomagot az asztalra tette. — Elutazott? — kiáltá az őrnagy. „Lethetetlen!” — Az ajtóban áll vadásza, levele van ön-öz; behívjam? — Az őrnagy intett; az inas bevezette a vadászt, ki szíva adta át a levelet. Az őrnagy felszánta. „Ejjen boldogul örökre. Azon levél, mely a — mint éppen most megtudtam, egy óra előtt az ön kezébe jutott, ki fogja menteni bucsundukli távozásomat. Had hadjártabani keddens bajtársam egy kedves nót meg fog azon fájdalomtól kímélni, hogy minden lapban előforduljon a nevem? Fedezi-e azon csekély tartozásokat, miket én már nem fizethetem ki?” (Folyt. köv.)

1876. május 31.

